

(2 ח'נ)

3.7.2013

ממ

בני שטיינמץ ישלם ליוסי לנגוצקי 50 מיליון שקל על איבוד זכויותיו בתמר

לאחר שלוש שנים וחצי של בוררות, פסק הבורר בועז אוקון כי שטיינמץ יפצה את לנגוצקי לאחר שלא השקיע את חלקם במימון הקידוחים

11:41 | 03.07.2013 | מאת: אבי בר-אלי

לאחר שלוש שנים וחצי של התדייניות – הסתיימה הבוררת בין הגיאולוג יוסי לנגוצקי לבין איל ההון בני שטיינמץ.

ל-TheMarker נודע כי השופט (בדימוס) בעז אוקון, פסק כי שטיינמץ יפצה את לנגוצקי בכ-50 מיליון שקל בגין אובדן מניותיהם בתגליות הגז הטבעי תמר ודלית, שאת גילוייהן יזם לנגוצקי.

ב-2010 תבע לנגוצקי את שטיינמץ לאחר שאיבד ברגע האחרון את זכויותיו בתגליות, והאשים את שטיינמץ בכך. בדצמבר 2011, בפסק בוררות שהשתרע על פני 145 עמודים, קבע אוקון כי שטיינמץ הפר את הסכם השותפות שלו עם לנגוצקי, ולכן יחויב לפצותו אם יוכח בהמשך הנזק שנגרם. הבורר לא קבע אז בפסיקתו את סכום הפיצויים שלו לנגוצקי. הדיון בבוררת פוצל לשאלת האחריות, ורק לאחריה ייקבע היקף הנזק או הפיצויים בהליך נפרד. כפי שפורסם בעבר ב-TheMarker, לנגוצקי דרש פיצוי שווה ערך לאחזקותיו ערב הקידוחים (1%), שהוערך אז בכ-60 מיליון דולר.

בסוף שנת ה-90, בתום שנת חיפושים בעולם אחר חברות בינלאומיות שיסכימו לקדוח בחופי ישראל, הצליח לנגוצקי לשכנע את ענקית האנרגיה בריטיש גז (לימים BG), כי פוטנציאל למציאת גז קיים גם בחופי ישראל.

BG נעתרה לפנייתו של לנגוצקי להיכנס לרשימות החיפוש מול חופי צפון המדינה, והותרה לו אופציה ל-5% מהזכויות בתגליות. לנגוצקי ייסד שותפות מוגבלת (STX) עם שטיינמץ, שבה סוכם כי שטיינמץ יעמיד את חלקם במימון החיפושים וההפקה, ובמקרה של תגלית יזכה ל-80% מהרווחים, וביתרה יזכה לנגוצקי.

לאחר כמה דחיות ושינויים במפת הבעלות בפרויקט, נקבע מועד התחלת הקידוחים לנובמבר 2008. ואולם בספטמבר באותה שנה החליט שטיינמץ לפרוש מהקונסורציום לביצוע הקידוח. זאת, אף שהשקיע עד אז בפרויקט כ-2.5 מיליון דולר.

על שטיינמץ עברה אז שנה סוערת בעסקיו הציבוריים. STX אמורה היתה להזרים עד סוף נובמבר 2008 2.25 מיליון דולר נוספים למימון תחילת הקידוח בתמר, אך לא עשתה כן. לרשות לנגוצקי עמדו חודשיים בלבד לאיתור משקיע חדש - משימה שלא עלתה בידו.

לאחר שחלף המועד האחרון להעמדת הכספים, חולקו הזכויות בשיעור של 5% שהחזיקה STX בין יתר השותפות לקונסורציום - נובל, דלק קידוחים ו־אבנר, ישראלמקו ואלון גז - לפי שיעור אחזקתן היחסי.

בהליך הבוררות נחשפו עשרות פניות מצדו של לנגוצקי לבכירי STX, סקורפיו ושטיינמץ עצמו, שבהן התרה בהם שוב ושוב להשקיע את הסכום שבו הם

נדרשים לטובת השותפות, או להודיע על נסיגתם - כדי שיוכל לאתר משקיע חלופי תחתם. פניות אלה, כך עולה מפסק הבורחת, נענו בהתחמקות שונות. מן הדיונים בבורחת עלה עוד כי סקורפיו סברה כי לא היתה מוטלת עליה חובה מוחלטת להשקיע כספים, וטענה כי באותם ימים שבהם התבקשה השקעה נוספת היא נאבקה על חייה הכלכליים. מכל מקום, טענה הקבוצה כי פעלה בתום לב.

בסופו של הליך, פסק אוקון כי סקורפיו הפרה את הוראותיו של ההסכם בכך שלא קיבלה בזמן את ההחלטה אם להצטרף לקידוח תמר או לפרוש ממנו. "אני קובע שסקורפיו הפרה את ההסכם שנקשר בינה לבין התובעים, והיא חייבת בנזקים שנגרמו בשל כך, ככל שנגרמו נזקים כאלה", סיכם

